

Sygn. akt IV KK 381/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jan Bogdan Rychlicki

SSN Dariusz Świecki

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Krzysztofa Parchimowicza
w sprawie **Z. S.**

skazanego z art. 14 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk przy zast. art. 58 § 3 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 12 marca 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 26 czerwca 2013 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 26 czerwca 2013 r., uznał Z. S. za winnego tego, że w dniu 28 marca 2013 r. w K. na terenie kompleksu leśnego usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia drewna składowanego przy drodze leśnej o wartości 95 zł na szkodę Nadleśnictwa K., jednak zamierzonego

celu nie osiągnął z uwagi na postawę leśniczego, tj. czynu z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 k.k. i za ten czyn wymierzono oskarżonemu karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości stawki na kwotę 10 zł. Na poczet orzeczonej kary zaliczono okres zatrzymania oskarżonego w sprawie oraz rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów sądowych.

Wyrok Sądu Rejonowego, nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się z dniem 4 lipca 2013 r.

Kasację od wyroku Sądu Rejonowego – na korzyść skazanego - wywiódł Rzecznik Praw Obywatelskich zarzucając rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa karnego procesowego, tj. art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na skazaniu Z. S. bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzeniu mu uzgodnionej kary, pomimo tego, że wniosek prokuratora, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k., w formie w jakiej został złożony, nie został uwzględniony, bowiem Sąd dokonał istotnej zmiany w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu i w konsekwencji rażąco naruszył prawo karne materialne, tj. art. 278 § 1 k.k., przez błędne przyjęcie, że przypisany oskarżonemu czyn stanowi przestępstwo, podczas gdy ze względu na wartość przedmiotu czynności wykonawczej, stanowi on wykroczenie z art. 119 k.w.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna, dlatego należało ją uwzględnić w oparciu o przepis art. 535 § 5 k.p.k.

Celem zobrazowania popełnionego przez rozstrzygający Sąd uchybienia należy przypomnieć, iż Z. S. został oskarżony o to, że w dniu 28 marca 2013 r. w K. na terenie kompleksu leśnego usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia w postaci drzewa składowanego przy drodze leśnej o wartości 95 zł na szkodę Nadleśnictwa K., jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę leśniczego, tj. popełnienia czynu z art. art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 k.k. (k.52). W akcie oskarżenia zawarto jednocześnie wniosek o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności – art. 335 k.p.k. – przez oskarżonego na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy założeniu jednej stawki na kwotę 10 zł. Z

wyroku Sądu Rejonowego jednoznacznie i bezspornie wynika, że wniosek prokuratora w zakresie umówionej kary grzywny został w całości i bez jakichkolwiek modyfikacji uwzględniony.

Rzecz jednak w tym, że podstawą zawartego konsensusu pomiędzy stronami jest nie tylko uzgodniona kara, ale także wszelkie okoliczności sprawy, które zgodnie przyjęte, budzić nie mogą najmniejszych wątpliwości (art. 335 k.p.k.). Sąd rozstrzygając wniosek baczyć winien z jednej strony na zawarte warunki porozumienia z drugiej zaś weryfikować czy w okolicznościach danej sprawy rozstrzygnięcie w trybie konsensualnym jest w ogóle możliwe. W przeciwnym razie, jeżeli Sąd uzna, iż w sprawie nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku prokuratora, to zgodnie z art. 343 § 7 k.p.k., sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych.

Tymczasem, w niniejszej sprawie żaden z powyższych postulatów nie został właściwie sprawdzony i wypełniony.

Jak wynika z przyjętego przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku opisu czynu przypisanego skazanemu, Z. S. dopuścił się usiłowania kradzieży „drewna”, odmiennie niż ustalono w akcie oskarżenia „drzewa” na szkodę Nadleśnictwa K. Z akt sprawy i znajdujących się tam dokumentów wynika zaś, że oskarżony usiłował dokonać kradzieży drewna nie zaś drzewa.

Ta ewidentna niejasność i nieprecyzyjność w ustaleniu co konkretnie było przedmiotem czynności wykonawczej przypisanego oskarżonemu czynu degradowała możliwość rozstrzygnięcia w trybie konsensualnym. Nie zostało to właściwie wychwycone przez rozstrzygający Sąd Rejonowy co stało się podstawą nie tylko naruszenia przezeń przepisów proceduralnych wskazanym w *petitum* kasacji ale także przepisu prawa karnego materialnego, tj. art. 278 § 1 k.k.

Taki stan rzeczy jest niebagatelny z punktu widzenia odpowiedzialności Z. S., albowiem prawidłowe rozgraniczenie przedmiotu czynności wykonawczej – w tym wypadku przedmiotu czynu „drzewa” i „drewna” - jest podstawą ustalenia, z którym konkretnie czynem zabronionym mamy do czynienia i czy czyn ten należy traktować jako przestępstwo czy wykroczenie.

Jak wskazuje się orzecznictwie przedmiotu, **pojęcie „drzewa”, o którym mowa w art. 290 § 2 k.k. oraz w art. 120 k.w. dotyczy drzewa w stanie**

surowym, tj. takim, w jakim pozostało w lesie po wyrąbaniu lub powaleniu. W razie przerobienia takiego wyrąbanego lub powalonego drzewa na materiał budowlany lub inny materiał użytkowy, drzewo otrzymało już inną postać (np. drewna) i inną wartość, traci postać drzewa, o którym mowa w wymienionych przepisach. Wyrąbane lub powalone drzewo, jeżeli przed kradzieżą zostało przerobione na materiał budowlany lub inny użytkowy, może stanowić przedmiot czynności wykonawczej w typie wykroczenia określonego w art. 119 § 1 k.w. albo typie przestępstwa określonym w art. 278 § 1 lub 3 k.k. (zob. *wyrok SN z dnia 3 września 2009 r., V KK 171/09, OSNKW 2010, nr 8, str. 19-20*).

Stwierdzić trzeba, że tego typu rozważań i dociekań zabrakło w toku procedowania w przedmiotowej sprawie, dlatego odnotować należy, iż potoczne i zamiennie przyjmowane określenie drzewo innym razem drewno, wypadło pożądanie w tym wypadku potraktowanie i rozważenie przedmiotu przestępstwa na gruncie ustawy karnej.

W toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd Rejonowy uwzględni powyżej wskazane uwagi i będąc związany wyrażonymi tam zapatrywaniami prawnymi dokona poprawnej oceny zachowania Z. S.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.